

עיתון התורה

הרב שלמה לוונשטיין שליט"א

לקט פירושים מתוך שיעור פרשת שבוע
בביהכ"ס "דברי שיר" רח' זכריה 4 ב"ב יום חמישי בשעה 22:00

גליון מספר 287

תצוה - פורים תשע"ג

"ואתה תצוה" (כו, כ)

תחנוני משה על ישראל לאחר חטא העגל, שבהם בקש "מחני נא מספרך" (לב, לב), התקבלו, ובפרשת תצוה שמו כלל לא מוזכר, כפי שאומר רבנו בחיי: "קללת חכם אפלו על תנאי היא באה, מנא לן ממשה שאמר מחני, ואף על פי שנתכפר להם עוון העגל, נמחה שמו מפרשת ואתה תצוה שלא נזכר שם שמו של משה כלל".

ולכאורה קשה, מפני מה העניש הקב"ה את משה רבנו על מסירותו לכלל ישראל ומחה את שמו מפרשת תצוה? בספר "אוצר חיים" מובאת בענין זה תשובתו של הר"ש סופר:

משל למה הדבר דומה?

השר האהוב ביותר על המלך קבל כמתנה מאת מלכו את רסן הממשלה, כשהמלך מורה לו שבשעה זו יכול הוא לחוקק כמה חוקים טובים, שיקראו לזכרון עולם על שמו. כיוצא בכך, בשכר מסירותו של משה לכלל ישראל, אשר הביאה אותו לדרגה שבה היה מוכן למחות את שמו מספר התורה, על כל המשתמע מכך, הוא זכה שהקב"ה יאמר לו "ואתה תצוה" – הנני נותן לך רשות מיוחדת, כך שאתה עצמך תהיה המצוה את ישראל!

"שמן זית כתית למאור" (כו, כ)

ברש"י: כתית למאור ולא כתית למנחות.

דברי רש"י טומנים בחובם מוסר השכל עצום לכל עבודת האדם בעולמו – מסביר "הרי בשמים": בעניני רוחניות, ככל שאדם כותת את עצמו ומשתדל יותר בתורתו - הוא יצליח להשיג עוד ועוד מעלות עליונות, אולם בעניני העולם הזה אין זה כך, אלא יכול האדם לעמול קשות כל ימי חייו, ולמרות זאת לא תהיה לו פרנסה ברווח.

כיוצא בכך מבאר ה"חפץ חיים" את מאמר חז"ל (ברכות כח ע"ב): "אני עמל והם עמלים, אני עמל ומקבל שכר והם עמלים ואינם מקבלים שכר", אנו זכינו לקבל שכר גם על העמל, ואלו בעמל העולם הזה אין אדם מקבל שכר על עמלו, ורק אם השיג תוצאה כלשהי, יכול הוא לתבוע את המגיע לו, כמו סנדלר, אשר אינו מקבל שכר על שעות עמלו בתקון נעלים, אלא אך ורק כשיצליח לתקן, יוכל לגבות תשלום.

זהו שאומר רש"י: כתית, דהינו: עמל ומאמץ טובים למאור ולתורה, אך אינו למנחות, אינו שיד לעולם הזה!

"ששה משמתם על האבן האחת ואת שמות הששה הנותרים על האבן השנית כתולדתם" (כח, י)

על שמו של בנימין, מובא במפרשים שהיה כתוב בצורה מיוחדת ביחס לשאר השבטים.

ה"משך חכמה" מביא את דברי הגמרא במסכת סוטה מן התלמוד הירושלמי, ששמו של בנימין נכתב על שתי אבני האפוד, כך: האותיות "בן" נכתבו על אבן אחת, והאותיות "ימין" נכתבו על האבן השניה. ולמדו זאת מהכתוב: "ששה משמתם", שלא כתוב "ששה שמותם", והדבר מלמד שמקצת מן השם היה כתוב על אבן אחת, ומקצתה על אבן שניה. וגם יונתן בן עוזיאל תרגם כך: "שיתא מן קצת שמהתהון", כלומר, ששה ממקצת השמות היה נכתב על אבן אחת. ואומר ה"משך חכמה", שיש לכך רמז נאה בדברי ברכתו של משה רבנו לשבטים, שאמר: "ולבנימין אמר וגו', ובין כתפיו שכן" (דברים לג, יב), דהינו שבנימין שכן על שתי כתפיו של הכהן הגדול, חצי משמו על אבן אחת מהאפוד, והחצי השני של שמו על האבן השניה של האפוד.

ומה לגבי סדר כתיבת שמות השבטים על אבני החשן? יש אומרים שעל כל אבן מאבני החשן היו כתובות שש אותיות, כלומר, על האבן הראשונה היה כתוב: "ראובן ש", על האבן השניה היה כתוב: "מעון לוי", על האבן השלישית היה כתוב: "י יהודה" וכך בכל האבנים. האבן היחידה שנשארה שם מלא ללא שום תוספות, היתה האחרונה שעליה נכתב השם "בנימין".

והנה, הגמרא במסכת קדושין (לא ע"א) מספרת, כי פעם אבדה אחת מאבני החשן, ומצאו אותה אצל סוחר אבנים באשקלון בשם דמא בן נתינה. איזו אבן היתה חסרה בחשן? על כך מובא בירושלמי (ירושלמי פאה פ"א ה"א) שהמדבר היה באבן ישפה, היא האבן שעליה היה חרות השם בנימין.

ויש לעין בדבר, מנין למדו זאת בתלמוד הירושלמי? ואומר ה"פנינים יקרים": שיש דין שצריך לכתב את שמות השבטים על האבנים "כתולדתם", דהינו כסדרם, כמו שכותבים תפלין ומזוזות, דהינו שאי אפשר להקדים ולכתוב את המלה הבאה, ואחר כך לחזור ולכתוב את המלה הקודמת. וכמו שבתפלין, אם הקדימו וכתבו פרשה שניה לפני שכתבו את הראשונה, התפלין פסולות, כך גם

בדברים של חלין, קודם שסיים פיו את התפלה, "טורפין
לו תפלתו בפניו" – תפלתו אינה מתקבלת.

"ונשמע קולו" (כח, לה)

פעמוני הזהב והרמונים שהיו על מעילו של הכהן הגדול
השמיעו את קולם, וכך יצא שנשמע קולו בבאו אל הקדש.
ואומר על כך ה"סבא מסלבודקא" (מובא בספר "חיים
שיש בהם"):

חז"ל אמרו (פסחים קיב ע"א): שבעה דברים צוה רבי
עקיבא את רבי יהושע בנו, ואחד מהם הוא שלא יכנס
לביתו פתאום, וכל שכן לבית חברו, ומובא במדרש
(ויקרא רבה כא, ח) שכך נהג רבי חנינא "הוה מבעבע על
שום ונשמע קולו".

והנה, הבה ונתבונן –

הכהן הגדול, שהוא האדם הקדוש ביותר בעם ישראל,
הצטוו לעשות זאת ביום הכפורים, שהוא היום הקדוש
ביותר בשנה, בהכנסו לקדש הקדשים, שהוא המקום
הקדוש ביותר בעולם – מדוע, אם כן, יש להסיק מכך לגבי
כל אדם פשוט בהכנסו לביתו הרגיל בסתם יום של חול?!
הא למדת, שאצל כלל ישראל אין משג של "יהודי פשוט"
או של "בית פשוט", אלא כל אחד ואחד יכול להתעלות
לדרגה של קדש הקדשים, ולהפך את הבית שלו למקום
של שיאי קדשה וטהרה, כפי שהיה הכהן הגדול ביום
הכפורים בקדש הקדשים!

"את הכבש האחד" (כט, לט)

בעוונותינו חרב בית מקדשנו ואין לנו לא כהן ולא קרבנות
שיכפרו עלינו, אולם הצרה הנוראה מכל היא, שמרוב
ההתרחקות ממקור הקדשה ומאותם ימים, שבהם ישבו
בצלו של הקב"ה בבית המקדש, שוב אין אנו מסגלים
להשיג את גודל ההפסד, ואיננו חשים צער, לבד מן הכאב
על הקשיים הטכניים שבהם אנו נתקלים, הכוללים:
צרות או קשיי פרנסה כאלו ואחרים.

בספר **"מרבצי תורה מעולם החסידות"** מספר, כי באחד
הימים בא יהודי תמים לפני הצדיק מאפטא ותינה לפניו
את צערו – ימים רבים הוא מתפרנס ממסחר בשוורים,
ולפתע ביום בהיר התהפך עליו הגלגל, והוא הפסיד את כל
כספו בעסק ביש.

הצדיק שמע את צרתו של האיש בתשומת לב, העניק לו
עצה טובה והרעיף עליו ברכות לרוב, אך כשיצא מלפניו
אמר במרירות: "אתה מדבר על שוורים ועסקים, ושוכח
כי אסון כבד קרה היום לישראל... הרי לא הקריבו היום
את קרבן התמיד! משום שאין לנו לא מקדש, לא מזבח
ולא כהן... אתה מצר על שוורים ועסקים, ומקרבן התמיד
שלא הוקרב היום כלל לא אכפת לך!..."

ספור זה נהג לספר רבי מרדכי חיים סלוניס כשהוא גועה
בבכיה מרעידה, וכל מי ששהה במחצתו חש בברור כי
היום, אכן, קרה משהו נורא - פעמים ביום לא הקריב כלל
ישראל את קרבן התמיד...

בשמות השבטים שנכתבו בחשן, אם הקדימו לכתוב את
שמעון, לדוגמא, לפני ראובן, לא נעשה החשן כמצוותו.
והיה קשה לירושלמי, מה הועיל להם שמצאו את האבן
החסרה, הלא היה עליהם לקנות, לכתוב את השמות,
ולשבץ מחדש את כל האבנים מהאבן החסרה ואילך, כדי
שיהיה **"כתולדתם"**? מכאן הגיעו למסקנה כי האבן של
בנימין היא זו שאבדה, ומאחר שהיא האחרונה באבנים,
לא היה צריך לשבץ שום אבן מלבדה.

עוד הסבר מובא בספר **"פניני קדם"**, מנין למדו שהאבן
ישפה, אבנו של בנימין, היא זו שהיתה חסרה באבני
החשן. הרי ידוע שאת שמות השבטים חרטו על האבנים
על ידי תולעת השמיר, זו שהיתה בזמן המשכן, ומאז
תקופת שלמה המלך היא נכחדה ולא נמצאה כמותה
בעולם.

אם כן, כשאבדה האבן מהחשן בזמן בית המקדש השני,
כבר לא היתה בידם תולעת שמיר, ואיך חרטו על האבן
את שמו של השבט שאבנו אבדה? אלא, על כרחך צריך
לומר, שלדמא בן נתינה שהיה סוחר אבנים, היתה אבן
קדומה כזאת, שקנאה מאדם בשם בנימין, שחרט את
שמו עליה על ידי תולעת שמיר. ולמה דוקא בנימין? זאת
יובן על פי האמור לעיל, שעל כל אבן נכתבו שש אותיות,
ואם כן רק אבן אחת היתה שעליה היה שם שלם וללא כל
תוספת אחרת, שהרי על אבנו של **"ראובן"** היתה חרוטה
האות **ש'** של שמעון, ועל האבן השניה היה כתוב **"מעון
לוי"**. מכח סברא זו, הכרחו בירושלמי לומר, כי אבנו של
בנימין היא זו שהיתה חסרה.

**"והיה פי ראשו בתוכו שפה יהיה לפיו סביב מעשה ארג
כפי תחרא יהיה לו לא יקרע" (כח, לב)**

רבי יוסף חיים מבגדד בספרו **"עוד יוסף חיי"** דרש פסוק
זה אודות חיוב הכונה בתפלה, שלא תהיינה מחשבותיו
משוטטות בעולמות אחרים, וכך אמר:

'ראשו' רומז למחשבה שהיא בראש האדם, והיא גם
מתהווה ב'ראש' הינו בהתחלה, שהיא קודמת לדבור,
שהרי האדם מוציא בפיו את המחשבה שחשב בראשו.
ו'פי' הינו חלק, כמו "פי שנים".

וזהו שאומר הכתוב: "והיה פי ראשו בתוכו" – דהיינו,
חלק ראשו, שהוא המחשבה, צריך להיות אצור בתוכו,
שלא יצא לשוק לחשב מחשבות של חולין, בעת אשר
"שפה יהיה לפיו סביב" – כאשר שפתותיו מרחשות
תפלה. "לא יקרע" – דבור התפלה, אלא יעלה שלם
ויתקבל לרצון.

מעין זה דורש רבי יהונתן איבשיץ את דברי חז"ל (ברכות
ה ע"ב): "שנים שנכנסו להתפלל, וקדם אחד מהם
להתפלל ולא המתין את חברו ויצא – טורפין לו תפלתו
בפניו" בדרך דרוש, כדלהלן:

"שנים" – הפה והמח, "שנכנסו להתפלל" – תפלת
העמידה, "וקדם אחד מהם" – הוא המח – "ולא המתין
את חברו, ויצא" – כלומר, יצאה מחשבתו לשוק לחשב

פורים

"בשנת שלש למלכו עשה משתה"

המשתה שערך אחשוורוש היה ברב פאר והדר עם כל גנוני המלכות, וכפי שמתואר בפסוקים בפרוטרוט: "חור כרפס ותכלת אחוז בחבלי בוץ וארגמן על גלילי כסף ועמודי שש מטות זהב וכסף על רצפת בהט ושש ודר וסחרת והשקות בכלי זהב וכלים מכלים שונים ויין מלכות רב כיד המלך". ומדוע לא מוזכר שהיו במשתה כלי שיר שנגנו והנעימו למשתתפים בקול שיר ונגינה?

אומר המהר"ם שיף: המשתה היה "כרצון איש ואיש", ואי אפשר שהנגינה שתנגן תערב לאזנם של כל המשתתפים. יש הרבה 'סגנונות מוסיקליים' ומה שערב לאזנו של האחד צורם לאזנו של חברו... ועל כן לא נגנו. תרוץ נוסף: אחשוורוש ידע שמאז חרבן בית המקדש קבלו עליהם היהודים שלא לשמוע כלי שיר. לכן חשש שאם ישמיע להם נגינת כלי שיר הם ימנעו מלהשתתף במשתה. והואיל ומטרת המשתה היתה להחטיא את ישראל, העדיף אחשוורוש שהמשתה לא יהיה בתכלית השלמות ובלבד שיחטאו ישראל.

"בהראתו את עשר כבוד מלכותו ואת יקר תפארת גדולתו ימים רבים שמונים ומאת יום"

הגאון מוילנא מבאר שבמהלך המשתה שארך מאה ושמונים יום הציג אחשוורוש לראוה את כל אוצרותיו. בכל יום מימי המשתה הוא הציג ששה אוצרות, כפי שאומר הכתוב: "עשר, כבוד, מלכותו, יקר, תפארת, גדולתו", ומאחר והיו לו אלף ושמונים אוצרות נמשך הדבר מאה ושמונים יום. ולאחר שסיים להציג לעיני הכל את שכיות חמדתו, הוא ערך משתה נוסף במשך שבעה ימים בחצר גנת ביתן המלך.

רבי חיים קניבסקי שליט"א מסביר שבמהלך מאה ושמונים ימי המשתה בקש המלך לשמח את האנשים באמצעות הצגת אוצרות שונים בכל יום, וכאשר הסתימו האוצרות, ערך משתה נוסף שבו הכין להם כלי זהב חד פעמיים ומטות עשויות זהב. אך לאחר ששה ימים הסתימו אף חדושים אלו, וכדי לרצות את האנשים שחפשו משהו חדש שיסב להם ענג ושמחה, עלה בדעתו להביא את ושתה ולהציגה לפניהם, כדי להראות להם מראה שעדין לא חזו בו, בתקוה שהוא ישמח אותם ויספק להם את העונג הדרוש להם...

מראהו של המשתה בן שבוע הימים מתאר בפרוטרוט במגלה (להלן ו-ח): "חור כרפס ותכלת אחוז בחבלי בוץ וארגמן על גלילי כסף ועמודי שש, מטות זהב וכסף על רצפת בהט ושש ודר וסחרת... והשקות בכלי זהב וכלים מכלים שונים ויין מלכות רב... והשתיה כדת אין אנס...", ולמקרא הדברים נשאלת השאלה מדוע האריכה המגלה בתאור המשתה? האם הוא שיד בדרך כלשהי לנס הצלתם של ישראל מידי המן הרשע? כיצד הוא נוגע לנו? הלא, לכאורה, די היה בספור סרובה של המלכה ושתה לבוא לפני המלך שגרם להריגתה וללקיחתה של אסתר תחתיה.

אלא, באור הענין לדברי הגאון מוילנא הוא על פי הנאמר במשנה (אבות ד, יז): "יפה שעה אחת של קורת רוח בעולם הבא מכל חיי העולם הזה", קורת רוח היא מלשון ריח, ופרוש הדברים הוא שלהריח את ריח העולם הבא במשך שעה אחת, טוב הוא מכל חיי העולם הזה! ועלינו לדעת כי חיי העולם הזה אינם מסתכמים בארוחת בוקר טובה... אלא, המגלה מאריכה ומתארת את העולם הזה: מטות זהב וכסף ואף רצפת יהלומים... ולמרות זאת, כל תמצית ההנאות בעולם הזה, אינה שוה לשעה של קורת רוח בעולם הבא!

אולם, עדין קשה - מדוע נוגע הענין כלו לנס שהתרחש עם כלל עם ישראל? **רבי ראובן קרלנשטיין** שליט"א מבאר שהתשובה לכך היא, שבעקבות הנס יצאנו מאפלה לאורה, וממות לחיים. אך חיים אינם חיי העולם הזה, אלא אך ורק מה שצוברים לעולם הבא! אוצרות הנצח שאנו אוגרים בעמל ובעבודה יומיומית הם אלו שיעמדו לזכותנו בעולם הבא.

"והשתיה כדת אין אנס כי כן יסד המלך על כל רב ביתו לעשות כרצון איש ואיש"

דרשו בגמרא (מגלה יב, א): "לעשות כרצון איש ואיש - אמר רבא: לעשות כרצון מרדכי והמן", ובאר רש"י שהם היו שרי המשקים באותו משתה.

על פי דברים אלו מבאר **המגיד מדובנא** את הפסוק כלו: "והשתיה כדת, אין אנס" - איש לא הכריח את היהודים לעבר על דתם ולשתות מן היין, "כי כן יסד המלך על כל רב ביתו" - המלך מנה לשרי המשקה את המן ומרדכי, וצוה "לעשות כרצון איש ואיש" - ובענין זה היה רצונם של מרדכי והמן משתף - שהיהודים לא ישתו מן היין. המן משום שלא חפץ בטובתם של היהודים, ולא פרגן להם כוס יין... וכמוכן מרדכי משום שלא רצה שיגאלו ביין פגולים.

"והקרב אליו כרשנא שתר אדמתא תרשיש מרס מרסנא ממוכן שבעת שרי פרס"

"אמר רבי לוי: כל פסוק זה על שום קרבנות נאמר: כרשנא - אמרו מלאכי השרת לפני הקדוש ברוך הוא: רבונו של עולם, כלום הקריבו לפניך כרים בני שנה כדרך שהקריבו ישראל לפניך? שתר - כלום הקריבו לפניך שתי תורין? אדמתא - כלום בנו לפניך מזבח אדמה? תרשיש - כלום שמשו לפניך בבגדי כהנה, דכתיב בהו 'תרשיש ושהם וישפה'? מרס - כלום מרסו בדם לפניך? מרסנא - כלום מרסו במנחות לפניך? ממוכן - כלום הכינו שלחן לפניך?" (מגלה יב, ב).

מה ענינם של שבעת השרים הללו לקרבנות ולבית המקדש?

לאחר שהרג את ושתה, התעורר המלך למחרת בבקר ושאל: היכן ושתה? אמרו לו שריו: אתה עצמך צוית להרגה! הוא לא זכר מאומה כיון שעשה זאת מתוך

שכרותו. וכשהתברר לו ששבעת שריו הם שיעצו לו זאת, צוה להמיתם.

ומדוע מן השמים נגזר עליהם למות?

דרשו חז"ל (אסתר ה, ב): "ולמה עלתה לה כך [שנגזר על ושתי למות]? - לפי שלא היתה מנחת לאחשורוש לתן רשות לבנות את בית המקדש, ואומרת לו, מה שהחריבו אבותי אתה מבקש לבנות?".

באותה עצה היו גם שרי המלך, שאף הם אמרו לו שלא לבנות את בית המקדש. לפיכך נענשו מן השמים ושלמו על כך בחייהם.

ודבר זה רמזו חכמינו זכרונם בברכה בדרשם את שמות השרים לענין קרבנות בית המקדש - שאותם רצו למנוע.

"אחר הדברים האלה כשך חמת המלך אחשורוש זכר את

ושתי ואת אשר עשתה ואת אשר נגזר עליה"

"במדה שאדם מודד בה מודדין לו. מלמד שהיתה ושתי הרשעה מביאה בנות ישראל ומפשיטן ערומות ועושה בהן מלאכה בשבת. הינו דכתיב 'אחר הדברים האלה כשך חמת המלך אחשורוש זכר את ושתי ואת אשר עשתה ואת אשר נגזר עליה', כשם שעשתה - כך נגזר עליה" (מסכת מגלה יב, ב).

נמצא שענשה של ושתי בא לה מדה כנגד מדה, על שהעבירה את בנות ישראל בשבת.

ועל פי זה פרש רבנו החתם סופר את הפסוק (א, טו): "כדת מה לעשות במלכה ושתי על אשר לא עשתה את מאמר המלך אחשורוש ביד הסריסים". ושתי נענשה והומתה "על אשר לא עשתה את מאמר המלך", הוא מלכו של עולם, אשר צוה "ביד הסריסים" לשמור את השבת. וכך נאמר בנביא (ישעיהו נו, ד-ה): "כי כה אמר ה' לסריסים אשר ישמרו את שבתותי ובחרו באשר חפצתי ומחזיקים בבריתי. ונתתי להם בביתי ובחומתי יד ושם טוב מבנים ומבנות שם עולם אתן לו אשר לא יכרת".

בספר "יינה של תורה" מביא בשם "לקוטי אנשי שם":

אומרים חז"ל שאמר הקדוש ברוך הוא: "אני המלכתך על קכ"ז מדינות, ואת חללת שבתות בנות ישראל", שביום שנענשה ושתי נתמלאה סאתה, שמלאו מאה עשרים ושבע שבתות למלכותה, בהן שעבדה את בנות ישראל בקכ"ז המדינות שמלכה בהן.

הא כיצד?

שתי שנות מלכותם של אחשורוש וושתי, עד תחלת השנה השלישית, שאז נערך המשתה - הן שבע מאות ושמונה יום. הוסף עליהם מאה ושמונים ימי המשתה - סך הכל שמונה מאות שמונים ושמונה יום. במשך תקופה זו חלו מאה ועשרים ושש שבתות. הוסף עליהן את היום השביעי הנוסף - "ובמלואת הימים האלה" - שבו נקראה ושתי לאחשורוש, ושעליו אמרו חז"ל כי שבת היה, הרי מאה עשרים ושבע שבתות. ובו ביום נתמלאה סאתה של ושתי ונגזר עליה ענשה.

"ויאמר המלך לאסתר המלכה בשושן הבירה הרגו היהודים ואבד חמש מאות איש ואת עשרת בני המן בשאר מדינות המלך מה עשו ומה שאלתך וינתן לך ומה

בקשתך עוד ותעש"

המלך אחשורוש פונה אל אסתר המלכה בטענה: האם שמעת מה ארע בשושן הבירה? "הרגו היהודים ואבד חמש מאות איש ואת עשרת בני המן בשאר מדינות המלך מה עשו". ואומרים חז"ל שכאשר אמר זאת בא מלאך וסטר על פניו, כדי לגרם לו לדבר כיאות, ואכן מיד לאחר מכן הוא המשיך ואמר: "ומה שאלתך וינתן לך ומה בקשתך עוד ותעש".

ומבאר מו"ר רבי ראובן קרלנשטיין שהדברים מדויקים על פי הפסוקים:

טעמי המקרא מעל המלים "הרגו היהודים ואבד" הם קדמא ואזלא. ולכאורה נראה כי טעמים אלו אינם מתאימים לתכן הפסוק, שכן מהי המשמעות של "הרגו היהודים ואבד"?

אלא, שבדיוק לכך התכוון המלך אחשורוש! הוא טען שיש להרוג ולאבד את היהודים מכיון שהם הרגו "חמש מאות איש ואת עשרת בני המן בשאר מדינות המלך מה עשו". ולכן מובן מדוע לאחר מכן בא המלאך וסטר על פניו, ומיד הוא החל לדבר באופן שונה לגמרי ואמר: "ומה שאלתך וינתן לך ומה בקשתך עוד ותעש"...

בשלב זה הוסיפה אסתר ובקשה: "אם על המלך טוב ינתן גם מחר ליהודים אשר בשושן לעשות כדת היום ואת עשרת בני המן יתלו על העץ" (ט, יג).

והמלך, כצפוי, הסכים מיד, על מנת שלא יזדקק לתזכורת נוספת מידו של המלאך... ומיד נאמר: "ויאמר המלך להעשות כן ותנתן דת בשושן ואת עשרת בני המן תלו" (ט, יד).

